

Arrest

nr. 234 448 van 25 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind Riham DAKIR, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt verplaatst naar 18 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juli 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 28 december 2018 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 23 januari 2019 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie.

1.4. Op 5 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 24 juli 2019 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie.

1.6. Op 7 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.07.2019 werden ingediend door:

Naam: (...)

en minderjarige dochter:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24.07.2019 voor de derde maal gezinshereniging aan met haar neef, zijnde B.D. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *reispaspoort Marokko (EM4698706) op naam van betrokkene, afgeleverd op 24.02.2016 te Antwerpen*
- *reispaspoort Marokko (YE7816870) op naam van de dochter van betrokkene, afgeleverd op 25.11.2015 te Antwerpen*
- *‘attestattion de non-imposition a la TH-TSC’ n°30982/2018 dd. 30.08.2018 op naam van betrokkene:*

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 27.07.2016 en 26.08.2016:
- arbeidsovereenkomsten Konvert Interim voor de periode 17.06-23.09.2016 met bijbehorende loonfiches.
- attest CM dd. 14.01.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 10.01.2017 is erkend als zijnde +66% arbeidsongeschikt en in 2018 een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ontving (gemiddeld €1175,20/maand)
- attest CM dd. 14.01.2019 op naam van de echtgenote van de referentiepersoon waaruit blijkt dat ze sedert 17.07.2017 is erkend als zijnde +66% arbeidsongeschikt en in 2018 een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ontving (gemiddeld €868,890/maand)

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 23.01.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 05.07.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd:

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 08.10.2007 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Betrokkene en de referentiepersoon wonen ook op heden niet op hetzelfde adres.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 01.10.2018 ononderbroken zelf tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Bovendien blijkt nergens dat betrokkene over een arbeidskaart beschikt of vrijgesteld is hierover te beschikken.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige dochter die haar vergezelt. De gezinshereniging van D.R. (...) overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan immers geen toepassing vinden gezien de moeder en wettelijke vertegenwoordiger van het kind geen verblijfsrecht heeft bekomen.

De Al's van betrokkene en haar minderjarige dochter dienen te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 47/1, 47/3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

10.-

In casu heeft verzoekster haar aanvraag ingediend op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet met de intentie om zich te herenigen met een burger van de Unie, namelijk haar neef, zijnde D.B. (...).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(..)

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Verzoekende partij heeft bij haar aanvraag tot gezinshereniging dd. 24 juli 2019 in functie van haar Nederlandse neef verschillende stukken opnieuw neergelegd ter beoordeling ervan. Hieruit blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar zijn nicht, om in haar basisbehoeftes te voorzien.

De motivering van verwerende partij met betrekking tot deze bijkomende stukken is niet afdoende en motiveert dit als volgt:

“Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 23.01.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 05.07.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.”

Verder motiveert de verwerende partij op geen enkele manier waarom deze stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 5 juli 2019. Een loutere verwijzing naar de desbetreffende bijlage 20 is op zich onvoldoende om vast te stellen waarom verwerende partij geen rekening kan houden met deze stukken.

Verwerende partij laat na toe te lichten waarop hij zich baseert om, enerzijds voor te houden dat niet afdoende blijft dat verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar neef, en anderzijds te stellen dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 47/1, 2° Vw.

Naar aanleiding van de derde aanvraag gezinshereniging met haar neef - die aanleiding gegeven heeft tot de in casu bestreden beslissing - heeft de verzoekende partij getracht het bewijs te leveren door, blijkens de bestreden beslissing, het neerleggen van volgende stukken:

“ ...

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (EM4698706) op naam van betrokkene, afgeleverd op 24.02.2016 te Antwerpen;
  - reispaspoort Marokko (YE7816870) op naam van dochter van betrokkene, afgeleverd op 25.11.2015 te Antwerpen;
  - ‘attestation de non-imposition a la TH-TSC n°30982/2018 dd. 30.08.2018 op naam van betrokkene;
  - bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 27.07.2016 en 26.08.2016;
  - arbeidsovereenkomsten Konvert interim voor de periode 17.06-23.09.2016 met bijhorende loonfiches;
  - attest CM dd. 14.01.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 10.01.2017 is erkend als zijnde +66 % arbeidsongeschikt;
- en in 2018 een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ontving (gemiddeld € 1175,20/maand)
- attest CM dd. 14.01.2019 op naam van de echtgenote van de referentiepersoon waaruit blijkt dat ze sedert 17.07.2017 is erkend als zijnde +66% arbeidsongeschikt en in 2018 een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ontving (gemiddeld € 868,89/maand)

...”

Deze aanvraag tot verblijf werd echter op 05.07.2019 geweigerd omdat verzoekster niet zou hebben aangetoond voorafgaand aan zijn voormelde aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Volgens deze weigeringsbeslissing zou verzoeker evenmin hebben aangetoond dat zij reeds voorafgaand de aanvraag door haar Nederlandse neef ten laste te zijn genomen, quod non.

Aangezien de verzoekende partij zelf stelt dat de stukken die zij bij haar recentste aanvraag heeft gevoegd exact dezelfde zijn als deze die werden gevoegd bij de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing.

Dat de verwerende partij hierin inderdaad verwijst naar de motivering van de thans bestreden beslissing omdat het dezelfde neergelegde stukken betreft, dan is deze motivering door verwijzing niet minder aanvechtbaar.

Verwerende partij beweert volledig ten onrechte dat verzoekers niet afdoende hebben aangetoond dat zij, voorafgaand hun aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst, ten laste was van hun Nederlandse neef.

Zo stelt verwerende partij:

“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet. dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Het ‘ten laste zijn’ mag op alle mogelijke manieren bewezen worden en is een feitenkwestie. (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Het begrip "ten laste", zoals het volgt uit artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, dient als volgt te worden geïnterpreteerd:

"Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger."

De Commissie stelt in haar mededeling uitdrukkelijk dat verzoekster enkel dient aan te tonen dat zij enkel materiële steun nodig heeft van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Vanaf dan is er sprake van een "ten laste zijn". Ook stelt de Commissie in haar mededeling geenszins dat de "ten laste zijn" reeds moet bestaan in het land van herkomst.

In casu wordt het begrip "ten laste" door verwerende partij beperkend geïnterpreteerd. Dat het "ten laste zijn" een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid, hetgeen in casu uit het geheel der omstandigheden blijkt.

Verzoekster heeft bij haar aanvraag tot gezinshereniging dd. 24.07.2019 ter staving verschillende attesten voorgelegd, waarbij zij het bewijs van onvermogen, "ten hunnen laste zijn" is van haar neef heeft geleverd, eveneens het bewijs dat zij inderdaad op regelmatige basis financieel werd ondersteund.

Zelfs indien zou moeten worden geoordeeld dat de verwerende partij wel degelijk alle door de verzoekende partij neergelegde stukken in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat de documenten geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen van de vorige bijlagen 20 van 05.07.2019, zal de Raad vaststellen dat niet blijkt waarom deze documenten dat betrekking heeft op geldstortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij en de onvermogenheid van verzoekers, geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen over het niet aantonen in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon, in voormelde bijlagen. Een schending van de motiveringsplicht wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

11.-

De motivering van verwerende partij met betrekking tot deze stukken is niet afdoende en motiveert dit als volgt:

"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Betrokkene en de referentiepersoon wonen ook op heden niet op hetzelfde adres."

Verwerende partij betwist dat verzoekster en referentiepersoon niet samen op hetzelfde adres staan gedomicilieerd, en stelt in de bestreden beslissing dat betrokkene en de referentiepersoon niet op hetzelfde adres wonen. Uit de vaste rechtspraak van Uw Raad blijkt dat de de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve wijze dient te worden aangetoond. Het ten laste zijn valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine

Het ten laste zijn blijkt overigens ook uit de stortingsbewijzen dat verzoekster de gelden ontving. Dit gegeven in twijfel brengen doet afbreuk aan de bewijskrachtige stortingsbewijzen.

Verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij hoe dan ook de intentie had om de aanvraag tot gezinshereniging te weigeren. Te meer verwerende partij weigert te aanvaarden dat verzoekster effectief ten laste is van haar neef.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvende familielid dient in concreto te worden onderzocht. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "een situatie van reële afhankelijkheid" van een familielid. Hierbij geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij stelt te zijn.

De enige beoordelingsruimte van de lidstaten hiervoor werd als volgt door het Europees Hof van Justitie in het arrest Jia van 9.1.2007 (C-1/05) verduidelijkt.

In het arrest Jia ((HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43) wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot).

Om vast te stellen of de familieleden te zinnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien.

Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in zijn land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook zelf aangeeft dat, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Geen van de partijen betwist deze vaststelling.

Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, pt. 23).

Volgens het arrest Reyes mag het Hof in die omstandigheden van die bloedverwant niet worden vereist dat hij aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Wanneer de voorgelegde stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, zou ontegensprekelijk blijken dat verzoekster weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon. Verzoekende partij merkt op dat de gemachtigde zich onder andere over de recente voorgelegde bewijzen van onvermogen van de verzoekende partij, hetgeen niet makkelijk geleverd kan worden. In de bestreden beslissing gaat de verwerende partij niet in op het concrete voorgelegde stukken van de verzoekende partij, in het bijzonder op de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoekster bewijst dat zij effectief onvermogen is, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en officiële documenten en geldstortingen van betrokkene negeert of foutief interpreteert en geenszins betrekking hebben op de actuele situatie.

In de gegeven omstandigheden is het inderdaad onbegrijpelijk dat de verwerende partij toch oordeelt dat verzoekster onvoldoende bewijzen heeft bijgebracht dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

De verwerende partij gaat met dit motief echter voorbij aan de inhoud van de rechtspraak van het Hof van Justitie, rechtspraak die net benadrukt dat de lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen – in de woorden van de verzoekende partij – soepel moeten opstellen.

12.-

De motivering van verwerende partij met betrekking tot de stukken van het minderjarig kind luidt als volgt:

“Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige dochter die haar vergezelt. De gezinshereniging van D.R. (...) overeenkomstig artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 kan immers geen toepassing vinden gezien de moeder en wettelijke vertegenwoordiger van het kind geen verblijfsrecht heeft bekomen.”

Uit dit motief van de bestreden beslissing stellen verzoekende partijen vast dat de verblijfsaanvraag in hoofde van D.R. (...) blijkbaar niet werd onderzocht in functie van haar Nederlandse achterneef op grond van artikel 47 Vw.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd waarom verzoekster D.R. (...) verblijfsaanvraag niet werd onderzocht op grond van de voorgebrachte stukken. Het feit dat de wettelijke vertegenwoordigster van R. (...) geen verblijfsrecht heeft bekomen, doet hieraan geen afbreuk. Evenmin werd de bestreden beslissing in die zin gemotiveerd.

Verwerende partij heeft bovendien het hoger belang van het minderjarige kind niet in aanmerking genomen. Verzoekster R.D. (...) loopt thans school in het Xaveriuscollege te Borgerhout. Zij volgt Wetenschappen in het 3de middelbaar ASO.

Eén van de gevolgen van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst zal zijn, dat verzoekster R.D. (...) één of meer schooljaren zal verliezen en haar opleidingen niet meer zal kunnen voltooien. Dat verzoekster R.D. (...) niet meer zou terugkeren en haar studies niet kan afwerken, is niet uitgesloten.

Verzoekster R.D. (...) is op een duurzame wijze verankerd in België aangezien zij als baby van amper 1 jaar oud het Rijk is binnengekomen en sedertdien onafgebroken verblijft in het Rijk.

Het is manifest duidelijk dat de verwijdering van verzoekster R.D. (...) naar een ander land absoluut niet in het belang is van het kind. In de veronderstelling dat het kind naar het land van herkomst gerepatriëerd wordt, maakt dit een manifeste inbreuk uit van het artikel 28 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag dewelke het recht op onderwijs waarborgt.

Artikel 28 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe :

- a) primair onderwijs verplicht te stellen en voor iedereen gratis beschikbaar te stellen;*
- b) de ontwikkeling van verschillende vormen van voortgezet onderwijs aan de moedigen, met inbegrip van algemeen onderwijs en beroepsonderwijs, deze vormen voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken, en passende maatregelen te nemen zoals de invoering van gratis onderwijs en het bieden van financiële bijstand indien noodzakelijk;*
- c) met behulp van alle passende middelen hoger onderwijs toegankelijk te maken voor een ieder naar gelang zijn capaciteiten;*
- d) informatie over en begeleiding bij onderwijs- en beroepskeuze voor alle kinderen beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken;*
- e) maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen.*

2. De staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te verzekeren dat de wijze van handhaving van de discipline op scholen verenigbaar is met de menselijke waardigheid van het kind en in overeenstemming is met dit Verdrag.

3. De Staten die partij zijn, bevorderen en stimuleren internationale samenwerking in aangelegenheden die verband houden met onderwijs, met name teneinde bij te dragen tot de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, en de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis en moderne onderwijsmethoden te vergroten. In dit opzicht wordt met name rekening gehouden met de behoeften van de ontwikkelingslanden.”

Het is uiteraard in het belang van kind dat zij wettig kan verblijven in België. Dat het kind R. (...) inmiddels de leeftijd van 15 jaar heeft bereikt en gedurende minstens 14 levensjaren steeds in het Rijk heeft verbleven, alwaar zij al haar sociale en familiale belangen heeft gevestigd. Haar moedertaal is het Vlaams, zodat hierover geen enkel twijfel kan bestaan dat zij als een pure Vlaming dient te worden beschouwd.

Bovendien is het ook haar keuze/beslissing niet geweest om niet legaal in het Rijk te leven, daar zij op nog geen 1-jarige leeftijd België is binnen gekomen. De omstandigheden waarin zij zich thans bevindt, hebben zich buiten haar wil voorgedaan, zodoende dat deze elementen dienen te worden aanzien als buitengewone omstandigheden die het 15-jarig kind onmogelijk maakt om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Ten overvloede, wensen verzoekers te benadrukken dat zelfs een tijdelijke verwijdering uit het Rijk tevens een ernstige schending zou vormen van het Kinderrechtenverdrag, voornamelijk van het artikel 26 Kinderrechtenverdrag.

Dat indien verzoekster R. (...) gedwongen zou worden om dergelijke aanvraag in te dienen in haar land van herkomst, waar zij totaal geen banden mee heeft, een schending zou uitmaken van het artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag en allesbehalve in het belang is van het kind.

13.-

Verder stelt verwerende partij het volgende in de bestreden beslissing:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.”

Volgens verwerende partij zijn de financiële stortingen aan verzoekster bovendien op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoekster ten laste is van haar neef. Echter brengt verzoekster niet louter stortingsbewijzen voor, maar eveneens andere attesten, waaronder attesten uitgaande van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat verzoekster over geen inkomsten of vermogen beschikt in het land van herkomst.

Zo stelt verwerende partij in haar beslissing:

- “bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 27.07.2016 en 26.08.2016;”

14.-

Echter, gezien het geheel van overtuigende voorgelegde documenten is het kennelijk onredelijk van verwerende partij om in deze zin te oordelen. Minstens kan uit de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende worden begrepen waarom de documenten niet volstaan en heeft verwerende partij hierdoor niet voldaan aan haar motiveringsplicht. Verwerende partij verwijst enkel naar de bijlage 20 dd. 05.07.2019.

Echter brengt verzoekster niet louter stortingsbewijzen voor, maar eveneens andere bijkomende officiële documenten uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten om haar onvermogen te staven. Verzoekster E.H.S. (...) legde een attest van de Marokkaanse belastingen voor dd. 30.08.2018, waaruit blijkt dat betrokkene niet onderworpen was aan de inkomstenbelasting.

Verwerende partij heeft hierover in de bestreden beslissing geen woord gerept waarom het niet als afdoende bewijs kan worden beschouwd en verwijst louter naar de vorige beslissing: “attestation de non-imposition a la TH-TSC n°30982/2018 dd. 30.08.2018 op naam van betrokkene.”

Ook hier moet opnieuw worden benadrukt dat verwerende partij de voorgelegde documenten in zijn geheel moet bekijken. Verzoekster heeft niet 'louter' met dit attest willen aantonen dat zij onvermogen is in haar land van herkomst, maar met het geheel aan voorgelegde documenten, d.w.z. een bewijs maandelijks van geld ontving, dit attest én een attest dat stelt dat hij geen belastbare inkomsten of belastbare onroerende goederen bezit in haar regio van herkomst.

Indien verwerende partij twijfelde aan de feiten die door de Marokkaanse overheid in het betrokken attest werden vastgesteld, kwam het conform §2 van artikel 28 WIPR aan verwerende partij toe het tegenbewijs te leveren, quod non.

Artikel 28, §2 van de WIPR luidt als volgt:

“(..)

§ 2. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht.

(..)”

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing geen enkele indicatie van welke andere documenten zij verwacht om aan te tonen dat verzoekster over geen enkele inkomsten beschikt in Marokko. Het is voor verzoekster onmogelijk om aan te tonen dat zij geen andere inkomsten heeft. Het attest moet dan ook aanvaard worden, minstens als begin van bewijs. In samenlezing met de andere documenten kan het attest worden aanvaard als bewijs van onvermogenheid.

15.-

Verder stelt verwerende partij in zijn motivering:

“Bijkomend dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 01.10.2018 ononderbroken zelf tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Bovendien blijkt nergens dat betrokkene over een arbeidskaart beschikt of vrijgesteld is hierover te beschikken.”

Verzoekster S.E.H. (...) heeft verschillende stukken bijgebracht om haar tewerkstelling te staven waaronder arbeidsovereenkomsten van Konvert interim van de periode 17.06-23.09.2016 met bijhorende loonfiches. Uit de stukken die voorgelegd zijn is het vanzelfsprekend dat verzoekster over een arbeidskaart beschikt.

Mevrouw S.E.H. (...) heeft gedurende al die jaren verschillende jobaanbiedingen gekregen van verschillende werkgevers. Verzoekster staat volledig ter beschikking van de arbeidsmarkt en maakt zich sterk dat zij na het bekomen van een verblijfsmachtiging onmiddellijk aan de slag kan op het arbeidsmarkt, waardoor zij in staat is om op een zelfstandige wijze in haar levensonderhoud, en die van haar dochter, verzoekster R.D. (...), te voorzien. Inmiddels is verzoekster tewerkgesteld bij EXONET BVBA, met wie zij een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft afgesloten.

16.-

Verzoekende partij heeft voldaan aan alle voorwaarden die de Vreemdelingenwet in haar situatie heeft opgelegd. Wanneer verwerende partij beweert dat verzoekende partij niet afdoende zou hebben aangetoond voldaan te hebben aan de voorwaarden, heeft hij nagelaten dit te motiveren. Uit deze motieven van verwerende partij kan verzoekende partij absoluut niet begrijpen om welke reden hij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden.

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon stortingen verricht om in haar basisbehoefte te voorzien.

Dat verzoekende partij uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom de stukken niet afdoende aantonen dat de “ten laste zijn” reeds bestond in het land van herkomst en niet werd goedgekeurd.

Verzoekende partij heeft de indruk dat verwerende partij, door dergelijke motiveringen te hanteren, haar aanvraag niet grondig heeft willen onderzoeken en zich er van af te hebben gemaakt door uitsluitend te verwijzen naar de eerder uitgevaardigde bijlage 20.

Evenmin motiveert verwerende partij waarom de door verzoekende partij stukken niet kunnen worden weerhouden als bewijs van ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin, dewelke bewezen wordt met elk passen middel.

Bovendien blijkt geenszins uit de bestreden beslissing dat verwerende partij alle door verzoekende partij stukken in overweging heeft genomen om te besluiten dat verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond reeds deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de burger van de Unie.

Hoe dan ook, uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij haar beslissing heeft gesteund op alle in het dossier aanwezige dienstige stukken.

Dat een dergelijke beslissing van verwerende partij reeds in het verleden heeft geleid tot de nietigverklaring door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gezien hierdoor de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden!

17.-

Verwerende partij schendt de artikelen 47/1 en 47/3 §3 juncto 40 bis § 2 van de vreemdelingenwet. Dat verzoekende partij aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980. De door verzoekende partij bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3, §2 VW.

Uit de overgemaakte stukken blijkt dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoekende partij ten laste te nemen, teneinde niet ten laste te vallen van de Belgische staat.

Deze ten laste neming bestond reeds in het land van herkomst, zodat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en de referentiepersoon nog steeds bestaat.

Het Hof heeft geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon,, punt 21).

Volgens het Hof is het niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in haar onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen.

18.-

In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoekende partij in functie van de referentiepersoon diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland.

Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft gedaan. Door te stellen dat verzoekende partij tot op heden niet op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, betekent geenszins dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden. Dergelijke algemene en standaardmotivering ontslaat de verwerende partij niet van haar verplichtingen. Dat een dergelijke handelswijze getuigt van een onzorgvuldig bestuursoptreden door de overheid

De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de gezins- en familiesituatie van verzoekende partij, het feit dat zij verschillende jaren en onafgebroken in België heeft verbleven bij de referentiepersoon. Dat er rekening moet gehouden worden dat de uitvoering van het bevel voor gevolg zou hebben dat het feitelijk gezin gescheiden wordt. Dat om die reden alleen al de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het familieleven, dat enige motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden.

Dit middel is ook ernstig en gegrond.”

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, als beginsel van behoorlijk bestuur.

3.2.1. De verzoekende partij betoogt als volgt:

“Verzoekster roept in het tweede middel eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in en verwijst naar het hogervermelde uitgewerkte middel om de schending van de zorgvuldigheidsbeginsel aan te tonen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenfinding (RvS

arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; RvS. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële – sociale – economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

Verzoekster heeft voldoende aangetoond dat zij ten laste is van haar neef. Ter staving van haar aanvraag, heeft zij verscheidene officiële documenten voorgelegd die haar onvermogen en behoeftigheid bewijzen. Het is ontegensprekelijk dat de referentiepersoon haar neef ten laste heeft, zowel in land van herkomst als in België.

Verwerende partij heeft, gelet op het voorgaande, op een onzorgvuldige wijze rekening gehouden met de door verzoekster aangebrachte stukken door enerzijds pertinente stukken te negeren, en anderzijds zijn beslissing onduidelijk en incorrect te motiveren. Verweerder heeft op een kennelijk onredelijke wijze beslist dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van haar neef. Verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen waarom verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van haar neef.

Zelfs indien zou moeten worden geoordeeld dat de verwerende partij wel degelijk alle door de verzoekende partij neergelegde stukken in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat de documenten geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen van de vorige bijlagen 20 van 05.07.2019, zal de Raad vaststellen dat niet blijkt waarom deze documenten dat betrekking heeft op geldstortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij en de onvermogendheid van verzoekers, geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen over het niet aantonen in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon, in voormelde bijlagen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

Kortom, verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles om deed om haar aanvraag te weigeren.

Om al deze redenen is het kennelijk onredelijk van verwerende partij om te oordelen dat in casu verzoekster onvoldoende heeft bewezen dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Minstens zijn de opgegeven redenen van verwerende partij onvoldoende opdat verzoekster zou kunnen begrijpen waarom de documenten niet volstaan en welke andere documenten dan van haar verwacht zouden worden.

Door geen rekening te houden met het geheel van voorgelegde documenten, is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan.

Om al deze redenen schendt verwerende partij de vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Bijgevolg is de motiveringsplicht, in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, manifest geschonden.

Dat dit middel dan ook ernstig en gegrond is.”

3.3. De middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.4. Waar de verzoekende partij wijst op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat volgens voormelde bepaling rekening moet gehouden worden met het familieleven, dat enige motivering hierover mankeert, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven en het feit dat zij verschillende jaren en onafgebroken in België heeft verbleven bij de referentiepersoon, dat de uitvoering van het bevel voor gevolg zou hebben dat het feitelijk gezin gescheiden wordt, wijst de Raad erop dat voormeld wetsartikel de verwerende partij een aantal verplichtingen oplegt bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing bevat evenwel geen verwijderingsmaatregel, zodat de verzoekende partij in voorliggende zaak niet nuttig kan verwijzen naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hieromtrent niet werd gemotiveerd.

De verzoekende partij betoogt ook nog dat in het kader van haar verblijfsaanvraag, zelfs indien zij niet aan de voorwaarden voor een gezinshereniging voldeed, de verwerende partij een belangenafweging diende te maken in het licht van onder meer de duur van haar verblijf in België, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en de mate waarin zij bindingen heeft met België. Zij verwijst hiervoor naar artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) en naar artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). De verzoekende partij betoogt dat nergens uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gedaan, dat door te stellen dat zij tot op heden niet op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, geen belangenafweging gebeurd is, dat een dergelijke algemene en standaardmotivering de verwerende partij niet ontslaat van haar verplichtingen, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar gezins- en familieleven en het feit dat zij verschillende jaren en onafgebroken in België heeft verbleven bij de referentiepersoon. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de voormelde bepalingen. In artikel 3, punt 3 van de richtlijn 2003/86/EG wordt duidelijk gesteld dat deze richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Wat artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling handelt over het nemen van een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid. *In casu* betreft of bevat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering en wordt voorts nergens in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar redenen van openbare orde. De verzoekende partij is ook niet ernstig waar zij voorhoudt dat in de bestreden beslissing geen beoordeling in het licht van haar familiale situatie heeft plaatsgevonden. Haar familiale situatie maakte ook net het voorwerp uit van haar aanvraag. Voorts kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij rekening diende te houden met het feit dat zij verschillende jaren en onafgebroken in België heeft verbleven bij de referentiepersoon, nu zij geenszins het motief dat zij heden niet op hetzelfde adres woont als de referentiepersoon betwist, minstens niet aantoonde dat zij wel degelijk heden op hetzelfde adres woont. Zelfs indien de verzoekende partij in het verleden op het adres van de referentiepersoon zou hebben gewoond, ziet de Raad niet op welke wijze het gegeven dat de verzoekende partij “*verschillende jaren*” en in het verleden “*onafgebroken bij de referentiepersoon*” in België verbleef, zonder evenwel op enig ogenblik te zijn toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, *in casu* zou kunnen wijzen op enige kennelijke onredelijkheid in de vaststelling dat een familiehereniging in België met de Nederlandse neef andermaal niet wordt toegestaan omdat opnieuw het bewijs ontbreekt van het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon van in het herkomstland.

3.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst zo naar de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet die vereisen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. De verwerende partij somt de stukken op die de verzoekende partij ter staving van de voormelde voorwaarden heeft voorgelegd en stelt hieromtrent dat deze documenten reeds werden voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging van 23 januari 2019 en werden besproken en weerlegd in de bijlage 20 van 5 juli 2019, zodat er dan ook dienstig naar verwezen kan worden. De verwerende partij motiveert voorts dat er geen bijkomende documenten worden voorgelegd bij de huidige aanvraag. Zij wijst er ook nog op dat de referentiepersoon sinds 8 oktober 2007 in België verblijft, zodat er van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer geen sprake is. Betreffende de voorwaarde dat de verzoekende partij deel dient uit te maken van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland, stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij hieromtrent geen documenten voorlegt en de verzoekende partij en de referentiepersoon ook heden niet op hetzelfde adres wonen. Betreffende de voorwaarde dat de verzoekende partij ten laste dient te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland, stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het herkomstland voor haar komst naar België en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand de aanvraag en reeds van in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon en er ook niet blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon niet ten laste vielen of vallen van de Belgische staat. De verwerende partij stelt concluderend: *"Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."* Tot slot wijst de verwerende partij er nog op dat het verblijfsrecht wordt geweigerd aan de verzoekende partij en haar minderjarige dochter die haar vergezelt, dat de gezinshereniging van de dochter immers geen toepassing kan vinden gezien de moeder en wettelijke vertegenwoordiger van het kind geen verblijfsrecht heeft bekomen.

Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij toelicht op basis waarvan zij zich baseert om te stellen dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het herkomstland ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van haar neef. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat op basis van voormelde vaststellingen de verwerende partij heeft besloten dat de verzoekende partij niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij meent dat een loutere verwijzing naar de bijlage 20 op zich onvoldoende is om vast te stellen waarom de verwerende partij geen rekening kan houden met de voorgelegde stukken, dat een dergelijke verwijzing niet volstaat om te begrijpen waarom de bestreden beslissing is genomen, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.8.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.6. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

(...)”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...)”

Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

Het komt bijgevolg aan de verzoekende partij toe om stukken bij te brengen waaruit zou moeten blijken dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst en/of financieel ten laste zou zijn van de referentiepersoon, zijnde een neef met Nederlandse nationaliteit, die in België woont.

3.8. De verzoekende partij betoogt dat zij bij haar aanvraag gezinshereniging van 24 juli 2019 in functie van haar Nederlandse neef verschillende stukken opnieuw heeft voorgelegd, dat hieruit duidelijk blijkt dat de referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar haar, om in haar basisbehoeften te voorzien. Betreffende de motivering *“Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 23.01.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 05.07.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.”* stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij verder op geen enkele manier motiveert waarom deze stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen

van de bijlage 20 van 5 juli 2019. Zij meent dat een loutere verwijzing naar de bijlage 20 op zich onvoldoende is om vast te stellen waarom de verwerende partij geen rekening kan houden met deze stukken. De verzoekende partij betoogt dat waar de verwerende partij betreffende de neergelegde stukken verwijst naar de motivering van de beslissing van 5 juli 2019, dit een motivering door verwijzing betreft die niet minder aanvechtbaar is.

De verzoekende partij ontkent niet dat zij exact dezelfde stukken heeft voorgelegd bij haar nieuwe aanvraag die geleid heeft tot de *in casu* bestreden beslissing als ter gelegenheid van haar vorige aanvraag die geleid heeft tot de bijlage 20 van 5 juli 2019. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij deze stukken in overweging heeft genomen en hieromtrent heeft gemotiveerd:

“Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 23.01.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 05.07.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.”

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij door dergelijke motivering te hanteren haar aanvraag niet grondig heeft willen onderzoeken en er zich vanaf heeft gemaakt door uitsluitend te verwijzen naar de eerdere bijlage 20, licht zij geenszins toe waarom de verwerende partij niet zou kunnen volstaan met de vaststelling dat deze documenten reeds werden voorgelegd in het kader van een eerdere aanvraag gezinshereniging en dat deze werden besproken en weerlegd in een vorige bijlage 20 en met de verwijzing naar deze vorige bijlage 20.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts wel degelijk waarom de door de verzoekende partij voorgelegde stukken, betreffende onder meer geldstorting van de referentiepersoon aan de verzoekende partij en betreffende haar onvermogen, geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bijlage 20 van 5 juli 2019. Immers wordt erop gewezen dat de verzoekende partij ter staving van de voorwaarden verschillende documenten heeft voorgelegd, waarbij deze documenten worden opgesomd, en dat deze documenten reeds werden voorgelegd in het kader van een eerdere aanvraag gezinshereniging van 23 januari 2019, dat deze documenten reeds werden besproken en weerlegd in de bijlage 20 van 5 juli 2019, dat er dan ook dienstig naar verwezen kan worden en dat er geen bijkomende documenten werden voorgelegd. Deze motieven volstaan om te begrijpen waarom de voorgelegde stukken geen andere beoordeling rechtvaardigen dan de vaststellingen in bijlage 20 van 5 juli 2019.

In de bestreden beslissing wordt aldus verwezen naar een eerdere beslissing van 5 juli 2019. De verzoekende partij meent dat een loutere verwijzing naar de bijlage 20 op zich onvoldoende is om vast te stellen waarom de verwerende partij geen rekening kan houden met deze stukken.

Er kan worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht, om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden, is voldaan, indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat waar de verwerende partij betreffende de neergelegde stukken verwijst naar de motivering van de beslissing van 5 juli 2019, dit een motivering door verwijzing betreft.

Een dergelijke motivering door verwijzing dient echter aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moeten die stukken zelf afdoende gemotiveerd zijn en mogen ze niet tegenstrijdig zijn. Tenslotte dienen die stukken in de uiteindelijke beslissing te worden bijgevalen door de beslissende overheid (RvS nr. 227.617 van 3 juni 2014).

In casu blijkt niet dat de verzoekende partij geen kennis zou hebben van de beslissing van 5 juli 2019. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 24 juli 2019 kennis heeft gekregen van voormelde bijlage 20. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de motieven van de beslissing van 5 juli 2019 betreffende de door de verzoekende partij neergelegde documenten handhaaft. De verzoekende partij toont niet aan dat de motivering van de *in casu*

bestreden beslissing tegenstrijdig is met de motieven van de bijlage 20 van 5 juli 2019 waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing.

Gelet op de verwijzing in de bestreden beslissing naar de bijlage 20 van 5 juli 2019 waarin de door de verzoekende partij ter gelegenheid van huidige aanvraag gezinshereniging voorgelegde documenten worden besproken en weerlegd, gelet op het feit dat de verzoekende partij kennis heeft van deze motieven van de bijlage 20 van 5 juli 2019 en gelet op het feit dat aanvaard kan worden dat het gaat om een motivering door verwijzing, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat uit de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende begrepen kan worden waarom de documenten niet volstaan, noch dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept waarom het attest van de Marokkaanse autoriteiten niet als afdoende bewijs van haar onvermogen kan worden beschouwd, noch dat uit de voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat de referentiepersoon stortingen verricht om in haar basisbehoefte te voorzien, doch dat zij uit de bestreden beslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom de stukken niet afdoende aantonen dat het ten laste zijn reeds bestond in het land van herkomst en niet werden goedgekeurd, noch dat niet blijkt waarom de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet kunnen weerhouden worden als bewijsmiddel van het ten laste zijn of deel uit maken van het gezin, noch dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met de door haar aangebrachte stukken door pertinente stukken te negeren.

Hoewel aanvaard wordt dat de stukken waarnaar verwezen wordt en waarvan de motieven deel uitmaken van de bestreden beslissing, eveneens afdoende gemotiveerd dienen te zijn, waardoor in bepaalde gevallen ook de motieven van de stukken waarnaar verwezen wordt kunnen aangevochten worden, dient vastgesteld te worden dat het stuk waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt *in casu* een beslissing betreft van de verwerende partij, die reeds kon aangevochten worden bij de Raad en dit tijdens de wettelijke beroepstermijn na de betekening van die beslissing.

De verzoekende partij kan niet dienstig de motieven van de beslissing van 5 juli 2019 aanvechten daar deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De verzoekende partij had de mogelijkheid deze beslissing en aldus de motieven betreffende de voormelde documenten aan te vechten door binnen de wettelijke beroepstermijn na de betekening van de beslissing van 5 juli 2019 een beroep in te stellen bij de Raad, wat zij nagelaten heeft te doen. De verzoekende partij kan niet verwachten dat zij, door het opnieuw voorleggen bij een volgende aanvraag van documenten die zij reeds had bijgebracht bij een vorige aanvraag gezinshereniging en waarover de verwerende partij reeds geoordeeld heeft, bij een negatieve beslissing over de volgende aanvraag, alsnog of opnieuw de motieven betreffende de reeds eerder voorgelegde documenten kan aanvechten.

Waar de verzoekende partij aldus stelt dat zij bij haar aanvraag gezinshereniging van 24 juli 2019 in functie van haar Nederlandse neef verschillende stukken opnieuw heeft voorgelegd, dat hieruit duidelijk blijkt dat de referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar haar, om in haar basisbehoeften te voorzien, dat het ten laste zijn blijkt uit de stortingsbewijzen en dat dit gegeven in twijfel trekken afbreuk doet aan de bewijskrachtige stortingsbewijzen, dat de verwerende partij stelt dat de financiële stortingen op zich niet voldoende zijn om het ten laste zijn aan te tonen, doch dat zij niet louter deze bewijzen heeft voorgelegd, maar ook andere attesten, waaronder attesten van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat zij niet over inkomsten of vermogen beschikt in het herkomstland, zoals het attest van de Marokkaanse belastingen van 30 augustus 2018 waaruit blijkt zij niet onderworpen is aan de inkomstenbelastingen, dat gezien het geheel van overtuigende voorgelegde documenten het kennelijk onredelijk is om in deze zin te oordelen, en opnieuw dat de verwerende partij de documenten in zijn geheel moet bekijken, dat zij niet louter met het attest van de Marokkaanse autoriteiten heeft willen aantonen dat zij onvermogen is in haar herkomstland, maar met het geheel van de voorgelegde documenten, aldus ook met bewijs dat zij maandelijks geld ontving en een attest dat stelt dat zij geen belastbare inkomsten of belastbare onroerende goederen bezit in haar regio van herkomst, dat indien de verwerende partij twijfelde aan de feiten die door de Marokkaanse overheid in het betrokken attest werden vastgesteld, het haar conform artikel 28, §2 WIPR toekwam het tegenbewijs te leveren, wat niet geschiedde, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen enkele indicatie geeft van welke andere documenten zij verwacht om aan te tonen dat zij over geen enkele inkomsten beschikt in Marokko, dat het voor haar onmogelijk is om aan te tonen dat zij geen andere inkomsten heeft, dat het attest dan ook aanvaard moet worden, minstens als een begin van bewijs, dat in samenlezing met de andere documenten het attest kan aanvaard worden als bewijs van onvermogenheid, voert zij in wezen kritiek op de motieven van de beslissing van 5 juli 2019. Dergelijke kritiek is niet dienstig.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij ter gelegenheid van de aanvraag gezinshereniging die geleid heeft tot de *in casu* bestreden beslissing enkel stukken heeft voorgelegd die zij reeds had voorgelegd bij de aanvraag van 23 januari 2019 die geleid heeft tot de bijlage 20 van 5 juli 2019 en zij geen bijkomende documenten heeft voorgelegd – feitelijke vaststellingen die overigens door de verzoekende partij niet worden betwist – betreft de vaststelling in de *in casu* bestreden beslissing dat de verzoekende partij met haar voorgelegde stukken *“niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon”*, enkel de bevestiging van de vaststelling hieromtrent in de bijlage 20 van 5 juli 2019 die eveneens luidde als volgt: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon”*. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij de mogelijkheid had de bijlage 20 van 5 juli 2019 aan te vechten doch nagelaten heeft dit te doen. De verzoekende partij kan niet verwachten dat zij na het opnieuw indienen van een aanvraag met voorlegging van exact dezelfde documenten, waaraan geen bijkomende documenten werden toegevoegd, de vaststelling dat zij met deze documenten niet afdoende aantoonde *“dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon”*, kan betwisten door het heden wel instellen van een beroep. Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij ten onrechte beweert dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij, voorafgaand aan haar aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst, ten laste was van haar Nederlandse neef, waarbij zij een theoretisch betoog voert omtrent het begrip ‘ten laste’ zijn, is dan ook niet dienstig.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad erop wijst dat de verzoekende partij een theoretisch betoog voert over het begrip ‘ten laste’ zijn en stelt dat de verwerende partij het begrip te beperkend interpreteert, doch nalaat duidelijk en *in concreto* uiteen te zetten waarom zij meent dat de interpretatie door de verwerende partij te beperkend is. Door het enkel stellen dat zij bij haar aanvraag tot gezinshereniging van 24 juli 2019 verschillende attesten heeft voorgelegd waarbij zij het bewijs van onvermogenheid en het *“ten hunnen laste”* zijn van haar neef heeft geleverd evenals het bewijs dat zij op regelmatige basis financieel werd ondersteund en het voorhouden dat zij bepaalde bewijzen geleverd heeft, of zelfs het bewijs van de voorwaarden geleverd heeft, beperkt zij zich tot het louter niet eens zijn met het oordeel van de verwerende partij, doch toont zij hiermee geenszins aan dat de verwerende partij het begrip ‘ten laste’ foutief of te beperkend heeft geïnterpreteerd.

Ook verder in haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting betreffende het begrip ‘ten laste’ zijn, doch stelt zij hieromtrent zelf dat geen van de partijen betwist dat de gemachtigde in de bestreden beslissing aangeeft dat, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon in het herkomstland. De verzoekende partij betoogt echter dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor haar noodzakelijk is om in haar basisbehoeften te voorzien in haar herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid, dat volgens het arrest Reyes in die omstandigheden niet mag worden vereist dat zij aantoonde tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor het levensonderhoud van de autoriteiten in het land van herkomst te verkrijgen of te hebben getracht in het eigen levensonderhoud te voorzien. Zij stelt dat wanneer de voorgelegde stukken minstens in hun geheel zouden zijn beoordeeld, ontegensprekelijk zou blijken dat zij wel degelijk ten laste was en nog steeds is van de referentiepersoon. Voorts meent de verzoekende partij dat zij bewijst effectief onvermogen te zijn, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en de voorgelegde officiële documenten en geldstortingen negeert of foutief interpreteert en geen betrekking hebben op de actuele situatie, dat het in de gegeven omstandigheden onbegrijpelijk is dat de verwerende partij oordeelt dat zij onvoldoende bewijzen heeft bijgebracht van het ten laste zijn. Tot slot stelt zij dat de verwerende partij met dit motief voorbijgaat aan de inhoud van de rechtspraak van het Hof van Justitie die net benadrukt dat de lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen kunnen vereisen en zich daarentegen soepel moeten opstellen. Met haar betoog geeft de verzoekende partij aldus aan op welke wijze het ten laste zijn kan aangetoond worden en meent zij dat uit de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij effectief onvermogen is en zij ten laste is en aldus dat de motieven betreffende de voorgelegde stukken foutief zijn en het onbegrijpelijk is dat de verwerende partij oordeelt

dat de verzoekende partij onvoldoende bewijst ten laste te zijn van de referentiepersoon. Aldus voert zij opnieuw kritiek op het motief dat de verzoekende partij met de door haar voorgelegde stukken niet afdoende aantoonde *“dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon”*. De Raad herhaalt dat dit louter de bevestiging is van de reeds in de vorige bijlage 20 van 5 juli 2019 gemaakte vaststellingen betreffende het ten laste zijn in het licht van de voorgelegde documenten en de verzoekende partij deze vaststellingen in onderhavig beroep gericht tegen de *in casu* bestreden beslissing niet dienstig kan betwisten.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er dan ook op dat uit de motieven van de beslissing 5 juli 2019 niet blijkt dat verwacht wordt dat de verzoekende partij aantoonde getracht te hebben werk te vinden of steun van de autoriteiten van haar herkomstland of getracht heeft in haar levensonderhoud te voorzien, doch enkel dat zij aantoonde dat zij effectief onvermogen was in haar land van herkomst. Hierbij wijst de Raad erop dat uit het arrest Reyes waarnaar de verzoekende partij verwijst ook niet blijkt dat de sommen geld die betaald worden aan de bloedverwant door de burger van de Unie voldoende zijn om het ten laste zijn aan te tonen, doch dat het dient te gaan om het betalen van sommen geld die voor hem *“noodzakelijk zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”*. Het is dan ook niet foutief, noch kennelijk onredelijk dat er, ten bewijze van het ten laste zijn, een bewijs van onvermogenheid wordt gevraagd, meer bepaald een bewijs dat een bloedverwant van de burger van de Unie aangewezen is op de financiële en/of materiële steun die hij ontvangt in het herkomstland, om in zijn basisbehoeften te voorzien.

3.9. Voorts voert de verzoekende partij kritiek op het motief dat zij en de referentiepersoon ook op heden niet op hetzelfde adres wonen. Eveneens voert zij kritiek op het motief dat zij sedert 1 oktober 2018 ononderbroken zelf tewerkgesteld is.

De gemachtigde stelt vast dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoekende partij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het motief luidt: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Betrokkene en de referentiepersoon wonen ook op heden niet op hetzelfde adres.”*

Vervolgens stelt de gemachtigde dat uit de ontvangen documenten evenmin blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag om een verblijfskaart reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) dient de betrokkene *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* en *“het behoren tot het huishouden”*. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens dit arrest bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Het begrip *“land van herkomst”* dient volgens het Hof van Justitie te worden begrepen als de staat waarin de aanvrager verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

De Raad acht het niet onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 47/1 en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet van de gemachtigde om, in het licht van wat het Hof van Justitie heeft gesteld in het voormelde arrest Rahman, *in casu* van verzoekende partij te vereisen – en dit conform artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – dat zij aantoonde reeds van voor haar aankomst in België ten laste te zijn van haar neef of dat zij aantoonde reeds van voor haar aankomst in België deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Aangezien de gemachtigde stelt dat niet aan deze voorwaarde werd voldaan, doet de vraag of verzoekende partij in België heden deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon of dat zij heden in België ten laste is van de burger van de Unie, niet ter zake. De kritiek op het motief dat zij en de referentiepersoon ook op heden niet op hetzelfde adres wonen alsook de kritiek op het motief dat zij sedert 1 oktober 2018 ononderbroken zelf tewerkgesteld is, wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

Bovendien wijst de Raad erop, betreffende de kritiek op het motief dat zij en de referentiepersoon ook op heden niet op hetzelfde adres wonen, dat de verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State gaat over de voorwaarde van het ten laste zijn en niet over de voorwaarde van het deel uitmaken van het gezin, zodat de verzoekende partij er niet dienstig naar kan verwijzen.

3.10. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet ingaat op de concrete voorgelegde stukken, in het bijzonder de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat de verzoekende partij ter staving van haar aanvraag gezinshereniging van 24 juli 2019 die tot de *in casu* bestreden beslissing heeft geleid, een verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie heeft voorgelegd, zodat zij het de verwerende partij niet ten kwade kan duiden hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Bovendien toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing niet is genomen met inachtneming van de door haar aangehaalde de rechtspraak van het Hof van Justitie.

3.11. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij hoe dan ook de intentie had om de aanvraag gezinshereniging te weigeren, te meer nu zij weigert te aanvaarden dat zij effectief ten laste was van haar neef noch dat de verwerende partij enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en de relevante elementen in het dossier, zoals de financiële, sociale en economische en gezinssituatie heeft genegeerd noch dat de verwerende partij er alles aan deed om haar aanvraag te weigeren. Het niet aanvaarden van het ten laste zijn van de neef geschiedde immers na het in overweging nemen en het beoordelen van de stukken die ter staving hiervan werden voorgelegd. Het feit dat voor de beoordeling van deze stukken werd verwezen naar een vorige bijlage 20 doet hieraan geen afbreuk, daar de verzoekende partij bij de huidige aanvraag exact dezelfde stukken heeft voorgelegd als bij de vorige aanvraag gezinshereniging en geen bijkomende stukken voegde. De verzoekende partij toont niet aan, zoals blijkt uit onderhavig arrest, dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn of dat de verwerende partij met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.12. De verzoekende partij betoogt nog dat uit het motief *“Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige dochter die haar vergezelt. De gezinshereniging van D.R. (...) overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan immers geen toepassing vinden gezien de moeder en wettelijke vertegenwoordiger van het kind geen verblijfsrecht heeft bekomen.”* blijkt dat de verblijfsaanvraag in functie van de Nederlandse achterneef niet werd onderzocht in hoofde van het minderjarig kind. Zij stelt dat in de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd waarom de aanvraag niet werd onderzocht op grond van de voorgebrachte stukken. Zij stelt dat het feit dat de wettelijke vertegenwoordigster geen verblijfsrecht heeft bekomen hieraan geen afbreuk doet, dat de bestreden beslissing niet in die zin gemotiveerd is.

De verzoekende partij toont geenszins aan, en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet, dat de verzoekende partij voor wat betreft haar minderjarig kind andere stukken had voorgelegd bij haar aanvraag dan voor haar. Zij toont dan ook geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing betreffende de voorgelegde bewijsstukken niet afdoende zijn of niet volstaan als onderzoek van het voldaan zijn aan de voorwaarden in hoofde van het minderjarig kind noch dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat de gezinshereniging van de minderjarige dochter op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden gezien de moeder en wettelijke vertegenwoordiger van het kind geen verblijfsrecht heeft bekomen.

Daarnaast betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij het hoger belang van het minderjarig kind niet in aanmerking heeft genomen, waarbij zij verwijst naar het schoollopen van het kind en betoogt dat één van de gevolgen van een eventuele terugkeer naar het herkomstland zal zijn dat het minderjarig kind één of meerdere schooljaren zal verliezen en haar opleiding niet meer zal kunnen voltooien, dat zij eventueel niet meer zou kunnen terugkeren en haar studies afmaken niet uitgesloten is. De verzoekende partij betoogt dat het minderjarig kind op duurzame wijze verankerd is in België aangezien zij als baby van 1 maand oud België is binnengekomen en sedertdien onafgebroken in het Rijk verblijft, dat een verwijdering aldus absoluut niet in het belang van het minderjarig kind is. De verzoekende partij stelt dat een repatriëring een inbreuk uitmaakt van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag welk het recht op onderwijs waarborgt. Zij meent dat het uiteraard in het belang van het kind is dat zij wettig in België kan verblijven, dat het kind inmiddels 15 jaar is en gedurende 14 jaar steeds in het Rijk heeft verbleven, alwaar zij al haar sociale en familiale belangen heeft gevestigd, dat haar moedertaal het

Vlaams is zodat hierover geen enkele twijfel kan bestaan dat zij als pure Vlaming dient beschouwd te worden. Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat het niet de keuze of beslissing is geweest van het minderjarig kind om niet legaal in het Rijk te leven, daar zij op nog geen 1-jarige leeftijd België is binnengekomen, dat de omstandigheden waarin zij zich bevindt, zich buiten haar wil hebben voorgedaan, zodoende dat deze elementen dienen aanzien te worden als buitengewone omstandigheden die het het minderjarige kind onmogelijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Ten overvloede wijst de verzoekende partij erop dat zelfs een tijdelijke verwijdering uit het Rijk tevens een ernstige schending zou vormen van het artikel 26 van het Kinderrechtenverdrag, dat indien zij zou gedwongen worden om dergelijke aanvraag in te dienen in haar herkomstland, waar zij totaal geen banden mee heeft, dit een schending uitmaakt van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag en dit allesbehalve in het belang van het kind is.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij er volledig aan voorbij dat de *in casu* bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft of bevat. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de *in casu* bestreden beslissing, die enkel een beslissing tot weigering van een gezinshereniging met een achterneef betreft waarbij werd vastgesteld dat niet is aangetoond dat het minderjarig kind van deze persoon afhankelijk is of tot hetzelfde gezin behoort, het hoger belang van het minderjarig kind schaadt. De *in casu* bestreden beslissing leidt er niet toe dat het minderjarig kind het land dient te verlaten, noch dat zij gescheiden wordt van haar moeder, noch dat zij haar scholing dient te beëindigen.

Eveneens gaat de verzoekende partij er met haar betoog aan voorbij dat haar niet tegengeworpen wordt dat zij geen buitengewone omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij en haar minderjarige dochter de aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst. De aanvraag wordt ten gronde verworpen omwille van het feit dat niet aangetoond wordt dat de verzoekende partij en haar minderjarige dochter voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te verkrijgen in België op grond van gezinshereniging met de neef, respectievelijk achterneef. Het betoog omtrent het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden is dan ook niet dienstig.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat niets de verzoekende partij belet om een andere verblijfsaanvraag in te dienen indien zij meent aan de voorwaarden te voldoen om op een bepaald verblijf aanspraak te maken gelet op het hoger belang van haar minderjarig kind.

De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat door het nemen van de bestreden beslissing het hoger belang van het kind en het recht op onderwijs, zoals beschermd door het Kinderrechtenverdrag, geschaad wordt.

3.13. Waar de verzoekende partij tot slot nog stelt dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij alle door haar voorgelegde stukken in overweging heeft genomen om te besluiten dat zij niet op afdoende wijze heeft aangetoond reeds deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de burger van de Unie of in het herkomstland reeds deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de burger van de Unie, dat hoe dan ook, uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij haar beslissing heeft gesteund op alle in het dossier aanwezige dienstige stukken, laat zij na aan te tonen met welke door haar voorgelegde stukken de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

In zoverre de verzoekende partij nog betoogt dat de opgegeven redenen onvoldoende zijn opdat zij zou kunnen begrijpen welke andere documenten van haar verwacht zouden worden, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bijlage 20 van 5 juli 2019 wel degelijk blijkt waarom de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet aanvaard worden, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. De Raad wijst er voorts nog op dat de bewijslast inzake het voldaan zijn aan de voorwaarden om een verblijfskaart te verkrijgen op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet op de verzoekende partij rust. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen.

3.14. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat het oordeel van de verwerende partij dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, foutief of kennelijk onredelijk is, noch dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde door haar voorgelegde stukken geen rekening heeft

gehouden of op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Het zich louter niet akkoord verklaren met de motieven van de bestreden beslissing en het louter stellen dat zij wel aan de voorwaarden voldoet van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en dit blijkt uit de overgemaakte stukken, dat het ontegensprekelijk is dat de referentiepersoon haar ten laste heeft zowel in het herkomstland als in België en dat zij voldoende heeft aangetoond dat zij ten laste is van haar neef nu zij ter staving van haar aanvraag verschillende documenten heeft voorgelegd om haar onvermogen en behoefte te bewijzen, volstaat niet om aan te tonen dat het oordeel van de verwerende partij onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.15. De middelen zijn, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER